

Հովհաննես Թումանյան

Վայր ընկնող աստղեր

(Նմանություն)

Հայրի՛կ, տե՛ս, տե՛ս, աստղը թռավ,
Անհետ կորավ երկրնքից,
Ո՞վ էր արդյոք, որ գրկվեցավ
Կես գիշերին իր կյանքից:

Ո՛հ, իմ դատրիկ, հանգիստ եղիր,
Մի հոգևոր հայր էր նա,
Գիշեր-ցերեկ մի հոգս ուներ,
Որ մեզանից փող ստանա:

Փարիսական իր գործերով

Աշխարհ խաբեց, զրզվեցրուց,
Այդ պատճառով աստված նրա
Աստղի լույսը խավարցուց:

Նա ամեն բան ծախեց փողով,
Ոտքեց ամեն սրբություն...

Այժմ այնտեղ ահ ու դողով
Հաշիվ կըտա աստըծուն:

Հայրի՛կ, տե՛ս, տե՛ս, մեկն էլ ընկավ,
Եվ շըթողեց ոչ մի գիծ,
Ասա, հայրիկ, էլ ո՞վ հանգավ

Ու պակասեց մեր կյանքից:

Ո՛հ, իմ դստրիկ, խաղաղ մնա
Կեղծավորի մի աստղ էր,
Որ ձևացավ ամբողջ կյանքում
Առաքինի, ազգասեր:

Ամեն անգամ նա խնջույքում
Բախտ էր մաղթում խեղճերին,
Ազգի կենացն առաջարկում,
Արտասուքը աչքերին:

Բայց խեղճերը նրա ձեռքից

Գիշեր-ցերեկ հալածված,
Ազգին չեղավ նա կարեկից,
Ոչ ազգ գիտեր, ոչ աստված:

Հայրի՛կ, տե՛ս, տե՛ս, աստղը թռավ,
Հետքից մի կարճ գիծ թողեց,

Աստղը թռավ դեպի Բաքու,
Էլ մյուս անգամ չերևեց:

Ո՛հ, իմ դստրիկ, հանգիստ եղիր,

Այն գործիչի մի աստղ էր,
Որ իր սրտում ծնված օրից

Չուներ անկեղծ գործի սեր:

Նա աղմուկեց, անուն հանեց,
Սանդուղք շինեց իր ազգին...
Եվ ողջ ծաղրեց, երբ ապրում էր
Գրքապանները լի ոսկին:

Հայրի՛կ, տե՛ս, տե՛ս, մեկն էլ ընկավ,
Հետքից թողեց մի ծուռ գիծ,
Ասա, հայրիկ, էլ ո՞վ հանգավ,
Աստղը պակսեց երկրնքից:

Ո՛հ, իմ դատրիկ, մի՛ վրդովվիր,
Մի խըմբագրի աստղ էր այն,
Որ իր թերթը տըպագրում էր
Անձի համար միմիայն:

1899